

WSOY

LANZ HALDAR

TAPPAVA TOTUUS

MIKKO KALAJOKI

MIKKO KALAJOKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lanz Kalmar -sarjassa aiemmin ilmestynyt:

**VIIMEINEN PERILLINEN
HAUDATTU VALHE**

Kirjoittaja kiittää Taiteen edistämiskeskusta taiteilija-apurahasta.

Ensimmäinen painos

© Mikko Kalajoki ja WSOY 2025

ISBN 978-951-0-50098-9

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

”Taistelu on elämän ehto: elämä kuolee,
kun taistelu päättyy.”

VISSARION BELINSKI (1811–1848)

Raskainta armeijan erikoiskoulutuksessa eivät olleet loputtomat punnerrukset tai tauoton juokseminen. Raskainta ei ollut jatkuva mudassa ryömiminen tai joutuminen lähitaisteluharjoituksissa satakiloisen kouluttajan murjomaksi. Teräkunnossa olevaa ja motivoitunutta sotilasta eivät lannistaneet nälkä tai jano, ei painavien taakkojen kantaminen, ei helikopterista pudottaminen, ei uiminen jääkylmässä vedessä täysvarustus päällä. Ne kaikki pystyi kestämaan, jos vain uskoi itseensä.

Kaikkein raskainta oli unen puute. Niin suojaamaton oli ihmisen heikoin kohta.

Nukkumattomuus särki vahvimmankin mielen nopeammin kuin nälkä ruumiin, se saattoi tehdä terveen ihmisen hulluksi aivan kuin suoneen pistetty huume. Jos ihmiseltä riistettiin uni, hän menetti lopulta yhteyden muuhun maailmaan – ja itseensä.

Alix Kalmar jos kuka tiesi sen, koska hän oli selvinnyt kaikesta tästä. Hän oli edennyt tiedusteluretkellä jalkaisin yli kaksisataa kilometriä nukkuen vihollisten varalta vain pieniä hetkiä kerrallaan. Hän oli nähnyt vuorokausien valvomisen jälkeen näkyjä, pelottavia hallusinaatioita, joissa uni ja todellisuus sekoittuivat absurdiksi vyyhdiksi. Hän oli viimein tuki-kohtaan päästyään romahtanut maahan kuin myrskyn kaatama puu tietämättä oliko aamu vai ilta, yö vai päivä. Mutta hän oli selvinnyt. Ja siksi hän tiesi pystyvänsä selviämään miltei mistä tahansa.

Paitsi tästä.

Alix kuuli askelten lähestyvän. Tai ainakin uskoi kuulevansa. Hänen aistinsa olivat sekaisin, eikä hän voinut enää luottaa niihin. Hänen ruumiinsa oli pakkotyöstä ja pahoinpitelystä

turta. Hänen piinatut aivonsa eivät suostuneet lepäämään. Ne olivat jatkuvassa ylivireyden tilassa, hyppivät taajuudelta toiselle kuin oikeaa kanavaa etsien.

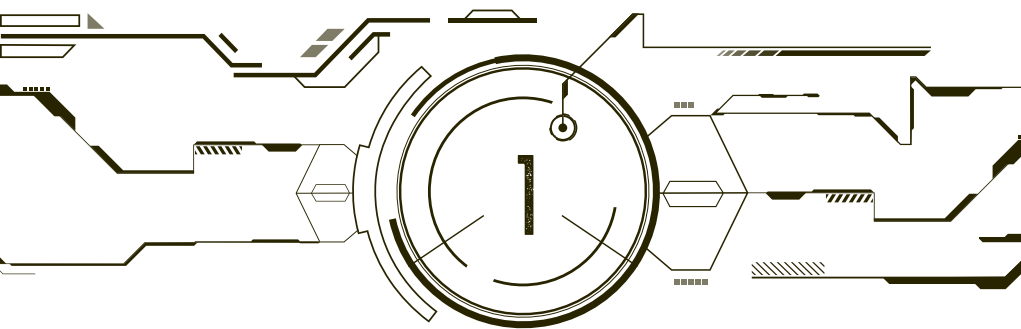
Mistä hän enää saattoi olla varma?

Kivipölyn kitkerästä mausta kielellään. Verille hiertyneistä kämmenistään. Ruoskaniskujen jäljistä iholloaan. Kahleiden kylmästä puristuksesta nilkoissaan. Sähkön polttamista rei'istä muistissaan.

Ja lähestyvistä askelista, jotka raskas kaiku toisti kiveen hakatun tunnelin seinämistä kuin vasaran iskut.

Oli tultu viimeiselle rajalle, ihmisyyden hautausmaan portille, josta ei ollut paluuta.

Hän oli Alix Kalmar. Totuuden takia tuomittu.

KEVÄT oli vielä kaukana, mutta merenrannassa sen lähestymisen saattoi jo aistia tuulen tuoksusta, ruohon väristä ja lintujen ääntelystä. Koko Inmarin puisto oli täynnä lintuja, jotka pitivät moniäänistä konserttiaan aivan kuin meneillään olisi ollut armoton kilpailu kovimman huutajan palkinnosta. Valkoposkihanhien laiskaan raakkumiseen sekoittui meriharakoiden kimeä kirkuna, jota täydensi jostain kauempaa kuuluva naurulokkien kiivas räkätys. Siipiniekköjen törmäilyssä ja uhossa ei tuntunut ulkopuolisen silmin olevan kovinkaan paljon järkeä – ja siinä touhu muistutti aika lailla koulun pihaa, Lanz ajatteli. Jos hän olisi lintu, mikä hänen oma paikkansa tuossa ekosysteemissä olisi? Olisiko hän luonteeltaan sosiaalinen naakka vai yksin viihtyvä ja sisukas koskikara? Kurkku suorana kiljuva tiira vai yläilmoissa saalistaan vaaniva majesteettinen merikotka?

Lanz havahtui Mandan huutoon:

– Vauhtia, laiskamato! Meidän piti juosta eikä ihailta maisemia.

– Joo joo, tulossa ollaan, Lanz puuskahti ja lähti hölkkäämään innottomasti Mandan ja Laikan perään. Hän oli siis mato, ainakin kavereidensa mielestä. Ja he puolestaan tuntuivat olevan varhaisia lintuja.

– Mennäänkö vielä yksi kierros? Laika kysyi, kun Lanz tavoitti edellään juoksevan kaksikon.

– Meikäläiselle ainakin riittää, Lanz sanoi. – Jalat ovat aivan muusina.

– Älä viitsi, kyllä sä nyt yhden kilometrin jaksat!

– Kierroksen pituus on tuhatkaksisataaviisikymmentä metriä, Lanz tarkensi osoittaen polun laidassa olevaa kylttiä.

– Siinä on vähän yli kilometri liikaa minulle.

– Mennään tekemään kuntopiiriä, Manda ehdotti. – Laika voi sen jälkeen vaikka juosta kotiin, jos intoa vielä riittää.

– Höh, teistä ei kyllä tulisi ikinä sotilaita, Laika puuskahti.

– Tätä menoa meistä tulee potilaita, Lanz sanoi. – Minut saa ainakin karrätä täältä pois paareilla.

Lanz ei enää muistanut, kenen idea yhdessä treenaaminen oli alun perin ollut. Kyseessä täytyi olla jonkinlainen kollektiivinen hulluuskohaus, sillä miten muuten olisi voinut selittää sen, että hän suostui viettämään lauantaiaamunsa ravaamalla ympäri Inmarin puistoa sen sijaan että olisi uinunut kotona kaikessa rauhassa?

Periaatteessa suunnitelma oli toki järkevä. Kaikilla kolmella oli hyvä syy parantaa kuntoa. Sotilasuraa suunnittelevala Laika aikoi pyrkiä kouluvuoden päätyttyä armeijan nuorisojoukkoihin. Manda puolestaan yritti päästä koripallon edustusjoukkueeseen ja halusi panna parastaan jokaisessa ottelussa. Ja Lanz – no, kaikki tiesivät, että häntä odotti syksyllä uusi inspektio, josta hänen oli syytä suoriutua läpi

keinolla millä hyvänsä. Niinpä joku heistä, todennäköisesti Manda, oli järkeilyt, että kolmikon olisi helpompi harjoitella yhdessä, jolloin he voisivat kannustaa toisiaan ja parantaa kukin omia mahdollisuuksiaan.

Mutta käytännössä harjoittelu oli yhdessä aivan yhtä kamalaa kuin yksinkin, ainakin jos Lanzilta kysyttiin.

He olivat hölkänneet jo kolme kierrosta Inmarin puistoa halkovaa sorapolkua. Se teki yhteensä melkein neljä kilometriä, mikä oli Lanzin mielestä enemmän kuin tarpeeksi. Hän jäi vielä viimeisten kymmenien metrien matkalla vääjäämättä jälkeen muista. Laika liikkui jäntevän kepeästi kuin kärppä, koko ajan valmiina reagoimaan yllätyksiin. Manda puolestaan tassutteli tasaisen varmasti ja näytti siltä kuin olisi voinut pomputella samalla koripalloa. Kun Lanz viimein pääsi kuntoilulaitteiden luo, hän rojahti penkille velttona kuin jauhosäkki.

– Hei, eipäs lintsata, Manda sanoi. – Ohjelmassa on vielä punnerruksia ja leuanvetoa.

– Minulle riittää, että nostan kuusikymmentäkaksi kiloa penkiltä, Lanz ilmoitti selällään maaten. – Nimittäin itseni, mutta en aivan vielä.

Manda pudisti päätään. Hän tiesi, että aamut eivät olleet Lanzin tehokkainta aikaa. Oli jo pienoinen ihme, että uni-keko oli edes saatu mukaan lenkille.

Laika teki ensin kaksikymmentä punnerrusta, kiskoi sitten kahdeksan leukaa ja vaihtoi ilman taukoa vatsalihaspenkkiin tekemään istumaannousuja. Hänen jokainen liikkeensä näytti sulavalta ja kimmoisalta, eikä hän tuntunut väsyvän lainkaan. Manda ei pystynyt aivan yhtä koviin suorituksiin, mutta yritti sinnikkäästi. Hetken kuului vain tasaista puhinaa ja läähätystä, kun molemmat keskittyivät tekemään sarjojaan.

Lanz nousi istumaan ja venytteli laiskasti jalkojaan. Niin syvästi kuin hän aamuliikuntaa inhosikin, siinä oli kieltämättä myös etunsa. Raittiissa meri-ilmassa ei ollut mitään vikaa, aina-kaan jos sitä vertasi kolmosvyöhykkeen jatkuviin teollisuus-päästöihin. Kunnan koheneminenkin oli ihan hyvä juttu, vaikkei hän urheilu-urasta haaveillutkaan. Ja mikä parasta, reipas juoksulenkki sai ajatukset pois mieltä riivaavista kysymyksistä, jotka eivät tuntuneet jättävän häntä rauhaan.

Laika lopetti lihaskuntoharjoituksen ja pyöritteli hetken käsivarsiaan. Sitten hän siirtyi kamppailuliikkeiden pariin. Hän hypähteli metallisen lampputolpan ympärillä ja teki rytmikkäitä varjonyrkkeilyliikkeitä aivan kuin tolppa olisi ollut hänen pahin vastustajansa. Oikea suora, vasen koukku, väistöliike, sitten taas napakka isku oikealla. Lanz oli varma, että Laikasta tulisi hyvä sotilas, vaikka hän ei itse täysin ymmärtänytkään kaverinsa ammatinvalintaa.

– Minulle alkaa jo riittää, Manda sanoi pyyhkien hikeä otsaltaan. – Taidan lähteä kotiin. Tuletteko alkumatkan yhdessä?

– Sopii minulle, Lanz nyökkäsi. – Kunhan ei enää juosta metriäkään.

– Mä jään vielä hetkeksi, Laika sanoi ja heilautti tyyli-puhtaan kiertopotkun tolppaan. – Nähdään maanantaina koulussa.

– Muista levätä välillä, Manda huikkasi.

– Koulussa ehtii levätä, kysy vaikka Lanzilta.

– Takapulpetti on toinen vuoteeni, Lanz tuhahti.

Lanz ja Manda lähtivät kävelemään merenrannan suuntaisesti kulkevaa kävelytieta, jota reunustivat lehdettöminäkin tuuheat vanhat jalavat. Nurmikko alkoi jo vihertää ja siellä

täällä edellissyksyn kuivien lehtikasojen välistä työntyi esiin valkoisia lumikkeja. Jabaltin muinaisen kuninkaan mukaan nimetty Inmarin puisto oli kuulaana loppupalven aamuna yksi pääkaupungin kauneimmista paikoista. Lanzin mieleen puisto toi kuitenkin synkkiä ajatuksia.

Lanz muisti katkerasti syksyisen kohtaamisensa Flipperin kanssa. Hän oli joutunut Rodenttien jengin riidanhaastajan yllättämäksi eräänä pimeänä iltana Inmarin puistosta kaupunkiin johtavan kävelytien varrella. Flipper oli syyttänyt Lanzia halvaantumisestaan ja janonnut kosta. Pyörätuoliin sidottunakin Flipper oli ärhäkkä vastustaja, ja Lanzilla oli ollut täysi työ päästä karkuun metallikeppiä heiluttaneelta raivopäältä. Hän muisti illan hyvin, sillä se oli myös yksi viimeisistä kerroista jolloin hän oli nähnyt setänsä Felixin. Salaperäisissä olosuhteissa menehtyneen Felixin ruumis oli löydetty samaisen puiston laidalta, kaislikon reunustamasta rantapoukamasta.

Ja se taas toi Lanzin mieleen lisää vaikeita ja selvittämättömiä asioita.

– Miten äitisi jakselee? Manda kysyi aivan kuin olisi luke-
nut Lanzin ajatukset.

– Ei mitään uutta.

– Hän ei siis edelleenkään puhu?

– Ei paljoakaan, Lanz sanoi. – Hänen muistinsa rakoilee, ja toisinaan hänen jutuissaan ei tunnu olevan mitään järkeä. Olen menossa taas iltapäivällä katsomaan häntä sairaalaan.

He pysähtyivät hetkeksi katselemaan, kun kaksi loppukamppailu kamppaili kiivaasti kuivasta sämpylänpuolikkaasta. Niiden elämä oli jatkuvaa taistelua, Lanz ajatteli. Jokaisen piti pitää nokkansa terävänä pystyäkseen huolehtimaan itsestään, eikä tulevaisuudesta ollut mitään takeita. No, eipä se juurikaan

poikennut ihmisten elämästä, ainakaan jos ei ollut sattunut syntymään etuoikeutetun eliittiperheen jäseneksi.

– Nora on ollut vuosikausia eristyksissä muulta maailmalta, joten ei ole ihme jos hänen mielensä on järkkynyt, Manda sanoi.

– Seitsemän vuotta, Lanz tarkensi. – Se on pitkä aika olla yksin, varsinkaan jos ei tiedä, pääseekö enää koskaan vapaaksi.

– Eikä pidä unohtaa laboratorion räjähdyksessä saatuja vammoja. Nora oli vähällä kuolla.

– Niinpä. Jo pelkästään hänen lääkityksensä oli niin voimakasta, että sen sivuvaikutukset voivat tuntua vielä pitkään.

He molemmat tiesivät, että Noran vangitsemisen takana oli Mandan isä. Arseni Wandelin mukaan kyse oli Noran pelastamisesta Sadia Ifignean kynsistä. Arseni oli selittänyt, että ainoa keino saada Nora turvaan oli väittää hänen kuolleen tutkimuslaboratorion räjähdyksessä ja toimittaa hänet piiloon. Häntä oli hoidettu ensin Jabaltonin laidalla sijaitsevassa salaisessa paikassa ja siirretty monien vaiheiden jälkeen tyhjillään olevaan Tardosmorin kartanoon. Lanz ei ollut aivan varma, luottiko hän täysin Arsenin selityksiin. Hän olisi halunnut kuulla Noran oman kertomuksen tapahtuneesta, mutta toistaiseksi äidin puheista oli mahdoton löytää punaista lankaa. Eikä sitä paitsi ollut lainkaan varmaa, että Nora tulisi ylipäätään enää muistamaan vuosien takaisia asioita.

Kaupungin laidalle tultaessa heidän reittinsä erkanivat, kun Manda suuntasi ykkösvyöhykkeelle ja Lanz puolestaan päätien suuntaisesti vasemmalle, kohti ulompia vyöhykkeitä. Manda saattaisi halutessaan hypätä johdinbussin kyytiin, Lanzilla sen sijaan ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin patikoida.

– Laitathan illalla Thot-viestin, Manda sanoi. – Haluan kuulla, onko Noran tila kohentunut.

– Jep. Olen linjoilla, jos sähköt vain toimivat.

Lanz jatkoi matkaansa yksin. Pian hän näki vyöhykkeiden välille rakenteilla olevan tiilimuurin työmaan ja sen takaa hämmöttävät rapistuneet talot. Hän tunsu kauempaa kulkeutuneiden savukaasupäästöjen hiilentuoksun, jota jottkut uloimman vyöhykkeen asukkaat kutsuivat sarkastisella lempinimellä pennittömän parfyymi.

Hänen elämänsä oli muuttunut viimeksi kuluneiden kuukausien aikana niin monin tavoin, ettei oikeastaan juuri mikään ollut kuten ennen. Yksi asia oli kuitenkin ennallaan – hän itse oli ainoa ihminen, joka pystyi selvittämään sukunsa salaisuudet. Kukaan muu ei sitä hänen puolestaan tekisi.

SAIRAALAN tuoksussa oli jotain luonnotonta. Se huokui desinfiointiainien ja kemikaalien tuottamaa keino-
tekoista puhtautta, joka peitti alleen kaiken muun. Lanzista
tuntui, että haju tarttui hänen sieraimiinsa jo ala-aulassa ja
teki hengittämisestä jonkinlaisen laboratoriokokeen.

Noran osasto sijaitsi sairaalan neljännessä kerroksessa.
Lanz lähti harppomaan ylös portaita ja tajusi vasta puoli-
väliin noustuaan, että olisi voinut yhtä hyvin valita hissin.
Kaupungin uloimmalla vyöhykkeellä varttuneena hän oli
kuitenkin tottunut kulkemaan kaikkialle omin jaloin, eikä
useimmiten tullut edes ajatelleeksi sähköllä tai moottorilla
toimivia vaihtoehtoja, vaikka sellaisia olisi ollut tarjolla.

Osaston ovi oli lukossa. Lanz painoi seinässä olevaa nap-
pia ja kuuli mekaanisen summerin pärähdyksen sisältä. Het-
ken kuluttua tiukkailmeinen mieshoitaja raotti ovea.

- Tulin tapaamaan Nora Kalmaria, Lanz sanoi.
- Ai, se olet sinä, hoitaja sanoi ja avasi oven kokonaan.
- Käy sisään. Sinulla on viisitoista minuuttia, kuten tiedät.

Lanz vieraili sairaalassa kolme tai neljä kertaa viikossa.

Suljetun pitkäaikaisosaston vierailijat olivat tiukasti rajatut, eikä poikkeuksia sallittu. Aluksi Lanz oli joutunut todistamaan henkilöllisyytensä joka kerta, mutta vähitellen osaston vakituiset hoitajat olivat oppineet tuntemaan hänet, ja hän pääsi sisään ilman muodollisuuksia.

Kun Nora oli tuotu sairaalan suljetulle pitkäaikaisosastolle, Arseni Wandel oli luvannut, että sinne ei päästettäisi ketään ulkopuolisia. Hoitohenkilökunnan lisäksi ainoastaan Lanz ja Regina pääsivät tapaamaan Noraa. Ja varmasti myös Arseni itse, vaikka siitä ei ollutkaan puhuttu.

Nora Kalmarin paluusta elävien kirjoihin ei ollut kerrottu virallisissa tiedotusvälineissä. Vuosia aiemmin kuolleeksi julistetun aivotutkijan löytyminen elossa olisi ollut melkoinen uutispommi, joka olisi varmasti houkutelut paikalle ei-toivottuja vieraita. Arseni oli käyttänyt vaikutusvaltaansa pitääkseen asian salassa ja ilmeisesti onnistunut siinä ainakin toistaiseksi. Pahin vaihtoehto oli, että Sadia Ifignea saisi kuulla Noran olevan elossa. Lanz oli varma, että jos Ifignea yrittäisi toistaa seitsemän vuoden takaisen tekonsa, Nora ei olisi turvassa edes lukkojen takana.

Lanzin astuessa sisään hämääjän huoneeseen äiti näytti olevan unessa. Pienessä huoneessa ei ollut muita potilaita. Sälekaihtimien raoista työntyvä luonnonvalo muodosti kuvioita sängynpeitolle ja lattialle.

Lanz istahti vuoteen vieressä olevalle tuolille ja katseli äitinsä kasvoja. Noran silmäanaluset olivat tummat ja huulet näyttivät rohtuneilta. Hänen pikimustat hiuksensa oli sidottu poninhännälle, josta pilkisti muutamia harmaita raitoja. Kaikesta näki, että Nora oli kärsinyt aivan liikaa, eikä ollut vielä läheskään toipunut kokemastaan.

Nora ei nukkunut kovin sikeästi. Hän havahtui, kun Lanz laski kätensä hänen käsivarrelleen. Hän räpytteli hetken silmiään ja tarkensi sitten katseensa Lanziin.

– Hei... mikä päivä nyt on?

– Lauantai, Lanz sanoi. – Oikein kaunis alkukevään päivä.

– Ja elämme vuotta 23, eikö niin?

– Aivan oikein. Vuosi 23 valtion uutta ajanlaskua.

Vuosikausien eristyksestä päästyään Noralle oli ollut tärkeä tietää missä hän oli ja mitä päivää elettiin. Hän yritti kaikein voimin sitoa itsensä paikkaan ja aikaan, tuntea olevansa taas elossa ja oma itsensä, mutta se ei ollut helppoa. Hänen terveytensä oli kovalla koetuksella niin ruumiin kuin mielenkin osalta.

– Tuntuu hyvältä nähdä sinut siinä, Nora sanoi.

– Samoin. Miten jakselet?

– Olen miettinyt..., Nora aloitti, mutta keskeytti sitten lauseensa kuin sanoja hakien. – On vaikea saada kiinni ajasta ja ajatuksista. Pääni ei oikein toimi.

– Et ole vielä kunnossa, Lanz huomautti. – Et voi kiirehtiä toipumistasi.

– Mutta haluaisin jo pois täältä. En viihdy sairaalassa.

– Et tietenkään, kukapa viihtyisi tällaisessa kemikaaleilta tuoksuvassa laatikossa. Mutta sinun on maltettava, kunnes pääset parempaan kuntoon.

– Ei, et ymmärrä, Nora sanoi. Hän kumartui Lanzin puoleen ja kuiskasi:

– Pelkään sairaalaa kuollakseni. Luulen, että hoitajat juonittelevat. En tiedä, mitä lääkkeitä he minulle antavat...

– Äiti, olet hyvissä käsissä, Lanz vakuutti, vaikka ei ollut itsekään aivan varma uskoiko sanoihinsa.

Nora pudisti päätään ja jatkoi:

– Minulla on niin raskaita muistoja sairaalasta... Hän piti taas pienen tauon ja hengitti syvään. – Siitä, kun menetin lapseni synnytyksessä.

– Mitä ihmettä tarkoitat? Minähän olen tässä.

Noran silmissä oli outo katse, aivan kuin hän olisi katsonut Lanzin läpi, jonnekin kauas aikojen taakse. Sitten hän havahdutti taas Lanzin läsnäoloon ja jatkoi:

– Ei, en tarkoita sinua. Se... sen täytyi tapahtui aiemmin. Muistan vain, että vuoden verta, joka paikkaan sattui, pelkäsin pahinta... ja pahin tapahtui.

– En ymmärrä, Lanz sanoi.

Samassa huoneen ovi aukeni ja naishoitaja astui sisään. Lanz ei ollut nähnyt häntä aiemmin, joten hänen täytyi olla uusi tällä osastolla.

– Potilaalla on välipalan aika, nainen sanoi. – Ja sinun on aika häipyä. Mitä ylipäätään teet täällä?

– Olen tapaamassa..., Lanz aloitti, mutta hoitaja keskeytti hänet tylästi.

– Osastolle on ulkopuolisilta pääsy kielletty. Ala vetää.

– Mutta hän on äitini! Minulla on lupa käydä täällä vierailuaikoina.

Nainen mulkaisi Lanzia epäillen, käänsi sitten katseensa Noraan ja pudisti päätään, mutta ei sanonut mitään. Hän työnsi liikuteltavan pöytätason Noran eteen ja tyrkkäsi muovitarjottimen sen päälle niin hätäisesti, että sosekeittoa loiskui lautasen reunojen yli. Sitten nainen poistui edelleen sanaakaan sanomatta.

Nora tarttui hitaasti lusikkaan ja käänteli sitä kädessään aivan kuin muistellen, miten kapistusta kuului käyttä. Hän

näytti taas toivottoman uupuneelta. Lanz tiesi, ettei Nora jaksanut olla hereillä kovin pitkiä aikoja kerrallaan. Oli päiviä, jolloin hän puhui tuskin paria lausetta enempää ja nukkui suurimman osan ajasta.

Lanz otti lusikan äidiltään ja auttoi tätä syömään. Keitto oli laihaa ja haaleaa, eikä varmasti mikään makuelämys, mutta Nora nieli sisukkaasti kaiken ja nyökkäsi kiitokseksi.

– Äiti, haluaisin kysyä sinulta vielä siitä, mitä äsken kerroit, Lanz sanoi.

– Mistä me puhuimmekaan? Nora kysyi. – En muista yhtään.

– Sanoit, että menetit lapsesi sairaalassa.

– Niinkö?

– Puhuit jotain synnytyksestä ja verenvuodosta, mutta sitten hoitaja tuli ja keskeytti sinut.

Nora painoi ohimoitaan sormillaan ja sulki silmänsä.

– Olen pahoillani, mutta en pysty palauttamaan sitä mieleeni. Tällaista tämä on.

– Ei se mitään, Lanz sanoi. – Ehkä on parasta, että minä lähdän, niin saat levättyä.

– Anna vielä vettä, Nora pyysi. – Haluan huuhtoa tuon keiton maun suustani.

Lanz ojensi mukin äidilleen. Kun Nora oli juonut sen tyhjäksi, Lanz kumartui halaamaan häntä lyhyesti ja auttoi peiton hänen ylleen. Sitten Lanz poistui huoneesta.

Käytävässä sama naishoitaja harppoi hänen peräänsä ja pysäytti hänet.

– Onko hän muka äitisi? nainen sanoi epäilevästi. – Teissä ei ole juurikaan yhdennäköisyyttä, sinä olet vaalea ja hän on aivan selvästi... *peregrini*.

Nainen lausui viimeisen sanan aivan kuin olisi sylkenyt suustaan pilaantunutta maitoa.

- Olen kai perinyt isäni ulkonäön, Lanz mutisi.
- Siitä voit olla iloinen, hoitaja sanoi ja naurahti häijysti.
- Enpä haluaisi olla peregrinin kakara.

Mitä helvettiä se sinulle kuuluu, Lanz ajatteli sulkiessaan osaston oven perässään. Hän on äitini, vaikka hänellä olisi vihreä iho ja sarvet päässään.

Päästyään ulos sairaalan pääovesta Lanz seisoi hetken katukivetyksellä tietämättä mitä tehdä. Kotiin häntä ei huvittanut mennä, mutta toisaalta hänellä alkoi jo olla nälkä. Taskussa oli rahaa hädin tuskin yhteen kalapiirakkaan, eikä hän halunnut käyttää viimeisiä kolikoitaan.

Koska sää oli sopiva pienelle kävelyille, Lanz päätti pistäytyä viljelypalstalle tapaamaan Reginaa, joka vietti siellä yleensä koko lauantain. Tädillä olisi varmasti tarjota ainakin teetä ja sämpylöitä, jos ei muuta. Tiskivedeltä maistuvassa yrtiljuomassa ei ollut kehumista, mutta leipojana Regina oli mestari.

Kun Lanz käveli sairaalalta kohti kakkosvyöhykkeen kyljessä sijaitsevaa puistoaluetta, hän ohitti Kolossin, jonka massiivinen hahmo hallitsi koko kaupunginosaa usean korttelin alueelta. Valtiollisen hallinnon ylin virasto sai kylmät väreet kulkemaan hänen selässään. Rakennuksen seinien sisälle kätkeytyi juonittelun ja salaisuuksien verkosto, jonka Lanz tiesi koskettavan myös häntä – halusipa hän sitä tai ei. Kaikeksi onneksi hänen ei tarvinnut astua Kolossin seinien sisäpuolelle ennen kuin vasta syksyllä.

Kääntyessään kadunkulmasta Lanz huomasi hitaasti etenevän moottoripyörän, jonka kuljettaja pälyili ympärilleen

ja pysäytti sitten kadun laitaan. Moottoripyöriä näki Jabaltonissa harvoin, ja yleensä ne olivat armeijan eliittijoukkojen upseereiden käytössä. Tässä mustassa pyörässä ei kuitenkaan ollut valtion virallisia tunnuksia. Kuljettaja oli pukeutunut kokomustaan nahka-asuun ja hänellä oli musta kypärä, jonka visiiri peitti kasvot kokonaan.

Lanz jatkoi matkaansa ja mietti, kenellä oli mahdollisuus moottoripyörän kaltaiseen etuoikeuteen. Kyseessä ei ollut mikään mopo, vaan isoilla sivulaukuilla ja tuulisuojalla varustettu matkapyörä, jolla pärjäisi vaikka Omezenian vaativilla vuoristoteillä.

Kun Lanz pääsi päätien ylittävälle sillalle, hän huomasi saman moottoripyörän uudelleen. Se eteni harvakseltaan soljuvan liikenteen seassa rauhallista vauhtia ja ohitti jalkakäytävällä kävelevän Lanzin ainoastaan muutaman metrin päästä. Kun moottoripyörä oli hänen kohdallaan, kuljettaja käänsi katseensa hetkeksi. Ajajan silmiä ei näkynyt tumman visiirin alta, mutta oli selvää, että hän katsoi suoraan LANZIIN. Sitten kuski väänsi kaasukahvasta, moottori ärjähti kuin kissapeto ja prätkä sujahti kaistojen väliin jättäen kuorma-autot ja työmaa-ajoneuvot hetkessä taakseen. Vain muutamaa sekuntia myöhemmin mustapukuinen hahmo oli poissa.

Tuokion ajan Lanz tunsu suunnatonta kateutta. Olipa motoristi kuka tahansa, hän saattoi päästä hujauksessa kilometrien päähän täältä, kiitäen jyrisävällä teräsratsullaan kohti määränpäättään vastatuulesta ja vastoinkäymisistä välittämättä. Lanz olisi ollut valmis istumaan vaikka viikon yliopettaja Paukerin kurssilla, jos hän olisi saanut edes yhdeksi päiväksi prätkän alleen. Mutta vapautta ei voinut ostaa. Hänet oli tuomittu kävelemään.

JOKU HALUAA SALATA TOTUUDEN – HINNALLA MILLÄ HYVÄNSÄ.

Lanzin kuolleeksi luultu tutkijaäiti löytyy elossa ja Lanz pelkää, että tutkimustuloksia vastustavat tahot aikovat vaientaa Noran lopullisesti. Kun Lanzin kirdi eli outo kyky aavistaa tulevia tapahtumia alkaa voimistua, hän saa viimein vastauksen myös siihen, mikä yhdistää peruuttamattomasti jengijohtaja Dukoa ja Lanzia. Samaan aikaan vaarallinen vastustaja koventaa otteitaan. Pystyykö Lanz pelastamaan äitinsä tulenarat tutkimustulokset – ja itsensä?

Lanz Kalmar -toimintasarjassa vetävästi etenevät käänteet ja terävä huumori yhdistyvät kysymyksiin elämästä totalitaarisessa yhteiskunnassa. Sarjan aiemmat osat ovat *Viimeinen perillinen* ja *Haudattu valhe*.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-50098-9